

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2019. május 16.
(csütörtök)

Földvári Tibor

AMIT JÓZSUÉ ÉS MÓZES IS LÁTOTT

Énekek: 695; 393

Alapige: 5Mózes 3,21-29

Józsuének is parancsolék abban az időben, mondván: Szemeiddel láttad mindazt, a mit cselekedett az Úr, a ti Istenetek ama két királlyal; így cselekszik az Úr minden országgal, amelyen átmegy. Ne féljetek tőlök, mert az Úr, a ti Istenetek, maga hadakozik ti érettetek! Könyörgék is az Úrnak abban az időben, mondván: Uram, Isten, te elkezdted megmutatni a te szolgádnak a te nagyságodat és hatalmas kezedet! Mert kicsoda olyan Isten mennyben és földön, aki cselekedhetnék a te cselekedeteid és hatalmad szerint? Hadd menjek át kérlek, és hadd lássam meg azt a jó földet, amely a Jordánon túl van, és azt a jó hegyet, és a Libanont! De megharaguvék az Úr én reám ti miattatok, és nem hallgatott meg engem; hanem ezt mondá az Úr nékem: Elég ez néked, ne szólj többet már nékem e dolog felől! Menj fel a Piszga tetejére, és emeld fel a te szemeidet napnyugot felé és észak felé, dél felé és napkelet felé, és nézz szét a te szemeiddel, mert nem megy át ezen a Jordánon. Józsuének pedig parancsolj, és bátorítsd őt, és erősítsd őt, mert ő megy át e nép előtt, és ő teszi őket örökösivé annak a földnek, amelyet meglátsz. És ott maradtunk a völgyben, Beth-Peórral szemben.

Imádkozzunk!

Imádunk, mennyei Atyánk, téged, mert az Úr Jézus valóban velünk vándorol. Nem úgy, hogy ő követ bennünket, hanem mint a pásztor vezeti nyáját. Hálát adunk, hogy ez azt is jelenti, hogy bármilyen élethelyzet adódna is számunkra, először mindig őt érinti, hiszen ő megy elöl, mi pedig követhetjük őt.

Hálát adunk, hogy az énekekben is megvallhattuk, még a nehéz élethelyzetekben is van kibén bízunk. Urunk, hadd köszönjük meg ezért neked a mai

AMIT JÓZSUÉ ÉS MÓZES IS LÁTOTT

napnak is minden örömét, ajándékát. De ha bármi nehéz volt, kérünk téged, hogy vigasztalj, ha elviselhetetlen és még mindig zaklatott a lelkünk miatta, békíts meg.

És köszönjük, hogyha terveink vannak, hogyha elindulni akarunk egy útra, akkor is tudhatjuk, hogy a jövőre nézve is igaz ez: te gondoskodol a tiéidről és velük vagy.

Kérünk téged, hogy úton levő testvéreinknek is add a te jelenlétednek az örömét, ajándékát. És félelmek mellett is hadd legyenek tebenned megnyugodva azok, akik nehéz útra indulnak.

És kérünk téged azokért, akik betegség miatt nem is tudnak már útra kelni. Bárcsak vándorolhatnának, de a betegágyon kell feküdniük. Urunk, számukra pedig add az elég kegyelem erejét, kérjük.

Köszönjük, hogy az úton teveled biztos cél felé haladunk. Segíts, hogy soha ne veszítsük el a célt. Köszönjük, hogy a cél az örök haza. De áldunk, hogy addig is élő reménységgel követhetünk hűséggel. És köszönjük, Édesatyánk, hogy ebben is Jézus mindent elvégzett, hogy mi is hűséggel, szeretettel te irántad és egymás iránt boldog hívó emberekként kövessünk.

Ma is szeretnénk kérni, hogy szólj ezért hozzánk, hadd érthessük meg szavadat, üzenetedet, és segíts azt cselekedni is, Jézus érdeméért.

Ámen.

Igehirdetés

Akik esetleg látták a testvérek közül, a Bajnokok Ligája elődöntői történelmi sikereket hoztak az angol csapatoknak, amelyek az elődöntőből csodamódon, hihetetlen fordítással bejutottak az európai legrangosabb focikupa döntőjébe. Remek focit lehetett látni, nagyon izgalmas volt. A később játszó csapat számára – a játékosok elmondták – hihetetlen lelkesítő volt az előző napi angol csapat rendkívüli fordítása az ellenféllel szemben. Ezért is adódott, hogy ők egy félidő alatt mindent meg tudtak fordítani, és utolsó másodpercben lőtt góllal ők jutottak tovább. Lelkesítette őket az, amit tapasztaltak egy nappal korábban. Ha nem is ők élték át, de hozzájuk hasonlóan esélytelennek tűnő csapat mégiscsak továbbjutott.

Amikor a múlt történelmi tapasztalatai meghatározzák a jelent, ez mindenre igaz. Nemcsak a sportra, nemcsak a földi élet különböző dolgaira – és éppen erről van szó bátorítóan ebben a bibliai szakaszban –, hanem a lelki életben, Isten népének a hitharcaiban is. Nemcsak lelkesít Isten szava, mindaz a történés, amit vele kapcsolatban átélhet az ő népe, hanem valóban úgy van, hogy Isten munkájának a hitbeli megélésében, átélésében, lelki erőt tartást jelent és akár a félelmek mellett vagy azok ellenére is olyan bátorságot, ami mégiscsak lehetővé teszi akár még veszített lelki csaták után is, bukások után az Úré a győzelem, az Úr népe pedig ennek az örömeiben élhet tovább.

Az Úr múltbeli tetteire kell tekintenie Józsuének – hallottuk. Ami viszont nagyon megragadó, hogy rögtön a folytatásban konkrétan Mózes könyörgő imádságához kapcsolódóan és az arra adott negatív isteni válasz után hangzik

el, hogy Istennek nemcsak a múltra nézve, hanem a jövőre tekintettel is van mit mondania Józsuénak. Nagyon egyszerűen azt a két kifejezést nézzük majd, amit így a 21. versben olvashattunk először: „szemeiddel láttad mindazt, amit cselekedett az Úr, a ti Istenetek”, a 28. versben pedig elmondja, hogy Józsué számára az lett bátorító és erősítő, amit Mózes lát majd, az a jövő.

Múlt és jövő, Isten tettei és ezt lehet látni. Tudjuk, hogy az újszövetségi kijelentés is elmondja, de az Ószövetség is erről szól, Isten népe hitben jár és nem látásban, de az is tény, hogy a hívő embernek és Isten népének, a gyülekezetnek a hitét mégiscsak erősíti, hogyha lát és tapasztal is dolgokat. De nemcsak a múltra nézve – ebben a kijelentésben látjuk majd –, a jövőre tekintettel is, pedig az még előttünk van, az még csak reménység, de akkor is valóság lehet.

A fiak és az unokák nemzedékének a lelki vezetőjét akarja Isten erősíteni, bátorítani. Természetesen rajta keresztül az akkori népet, tehát ezt a nemzedéket is. Hallottuk itt, hogy többes számban folytatta a 22. versben: „Ne féljetek tőlük!” – többes szám. Nem azt mondja, hogy: – Ne félj, Józsué tőlük, amikor majd vezetőként harcolsz! „Ne féljetek tőlük!” – Józsué szemei láttak valamit és számára Isten munkájának a bizonyítéka, biztosítéka, amit Mózes szemei látnak majd.

Először azt nézzük meg tehát, hogy mit láthattak Józsué szemei. Emlékszünk, mivel ez Mózes 5. könyvének a kijelentése, mostanra már ott vagyunk a 40 éves pusztai vándorlás végén, Mózes, illetve Mózesen keresztül Isten Lelke bátorítani akarja a fiak és az unokák nemzedékét arra, hogy akkor menjenek be, foglalják el az ígéret földjét, Isten hadd teljesíthesse be így az ígéreteket.

Ezekkel kapcsolatban elmondható, hogy biztos beteljesedés lesz, de ha az apáikra és a nagyapáikra tekintettek, láthatták, hogy mivel nem bíztak az Úrban, mégse mehettek be. Józsué láthatott a korábbi évtizedekben negatív példát is arra, hogy valaki, sokan együtt, férfiak, vezetők nem hisznek és akkor láthatta, hogy megvolt a súlyos következmény. Itt is hallotta Mózes, ahogy emlékezett – hogy én is többször is kértem Istent, hogy hadd menjek már be mégis az ígéret földjére –, de lelki vezetője, Mózes sem mehetett be mégsem. Voltak tehát negatív tapasztalatok is, amit láthatott Józsué.

Persze sok pozitívat is a múltban, hiszen ő is átélte az egyiptomi szabadulás nagy örömét. Itt Isten azonban minősítetten arra a közeli múltbeli történésekre utal, amiről mi is olvashattunk az 1. és 2. részekben, valamint itt a 3. rész elején, amikor a fiak nemzedéke megtapasztalta Isten győzelmes harcát két királlyal szemben. Ennek a két királynak a földje ezután két és fél törzsnek, Rúben, Gád és Manassé fél törzse számára, örökség lett. Sihon és Óg volt a nevük ezeknek a királyoknak és hatalmas győzelmet aratott az Úr a fiak nemzedéke háborús tettei által. És örökségül kapták ezt a földet. Ők megnyugodhattak, számukra beteljesedett az isteni ígéret. Ez még a Jordánon innen volt a pusztai vándorlás területi szempontjából figyelve.

De épp a megelőző versekben megtudhattuk, hogy feladatot kapnak Istentől, ez a két és fél törzs. Nem is akármilyen miatt: a harcosaiknak menni kell segíteni a testvéreiket, akiknek még nem lehetett nyugalom és ígéret beteljesedése,

AMIT JÓZSUÉ ÉS MÓZES IS LÁTOTT

ők még előtte voltak – ahogy Józsué maga is meg Mózes. Ráadásul nekik kellett legelől menni a fronton, ők jártak elől. Ha Rúbenre emlékezünk, ő volt a legidősebb Jákób fiai közül. A legidősebb fiú leszármazottai menjenek elől, mutatva, hogy az Úr győzelmet ad.

Erre a két győzelemre utal Isten minősítetten Józsué számára, hogy: „Sze-meiddel láttad mindazt, amit cselekedett az Úr, a ti Istenetek ama két királlyal; így cselekszik az Úr minden országgal, amelyen átmegy.” Mivel most már nem Mózes vezetésével mennek – hiszen Mózes majd nem mehet be –, hanem Józsué vezetésével, ő az, aki az élén jár a népnek a harcokban is, ezért az Úr őt akarja, és őt kell, hogy bátorítsa, és ezt megteszi.

Kettős üzenettel: nemcsak a harc eredményének a bizonyosságát húzza alá, hogy biztos, hogy győzni fogsz, hanem az isteni harcnak a módját és jellegét is. Mint példát jelzi, biztosítja: ugyanolyan módon fogtok győzni, mint ahogy ennél a két királynál is láthattad. Az Úr győzelme biztos az eredményre és a hogyan-jára nézve is.

Ezután mondta el: „Ne féljetek tőlük!” Valószínű Józsuénak is volt mitől félnie, ha magára nézett vagy az ellenségre. Ne felejtjük el, hogy már a Szihon és Óg elleni harcoknál is jellemző volt, hogy óriások ellen is kellett harcolni. Annak idején az apáik az óriás méretű Anák fiai miatt nem mertek bemenni. Viszont ezek az Anák fiak, illetve az ő leszármazottaik ott voltak Kánaán földjén, várták Izraelt. Ellenük kellett majd menni. Erősített városokat kellett elfoglalni, pedig nekik nem voltak olyan harci fegyverek, mint ami abban az időben szükséges lett volna, hogyha falakkal körbevett városról van szó.

De mit is mond az Úr? – Ha lenne is miért félnetek, nem kell félnetek, Józsué, neked sem, „mert az Úr, a ti Istenetek, maga hadakozik ti érettetek!” A Károli-fordításnak ez a kifejezése nagyon beszédes, és nem tudom, hogy mikor ezt így halljuk – „az Úr, a ti Istenetek, maga hadakozik ti érettetek” –, akkor a „maga hadakozik”-nál mire gondolunk? Hogy csak ő maga egyedül és nem kell senki másnak? Vagy ő maga úgy, hogy Izrael fiaival? Melyikre gondoltunk, amikor hallottuk esetleg a felolvasásnál vagy most a magyarázat során is ezt a mondatot? Csak ő maga – és akkor nem kell harcolni a fiaknak se – vagy a fiaknak is harcolni kell, de maga az Úr hadakozik értetek, tehát rajtuk keresztül.

Olyan bátorító, hogy mindegy, hogy mire gondoltunk. Itt mindenképpen arra kell gondolni egyébként, hogy az ő népével együtt harcol az Úr.

De ez a kijelentés, hogy „az Úr, a ti Istenetek, maga hadakozik ti érettetek”, emlékszünk, elhangzott két helyen még a Bibliában korábban. Az egyik az régebbi, a Mózes 2. könyve 14. rész 14. versében, a Vörös-tenger kettényílása előtt: „Az Úr hadakozik ti érettetek; ti pedig veszteg legyetek.” – és ott a kifejezés arra utal, hogy nektek nem kell semmit csinálni, szét fog nyílani a tenger és majd ti menjetek át rajta. De a tenger nem azért nyílt szét, mert segítettek volna Izrael fiai az Istennek. Ez ilyen csoda volt. Aztán amikor utal – olvastuk a Mózes 5. könyve 1. rész 30. versében is meg a megelőző, 29.-ben – Isten harcára, akkor már úgy teszi, hogy nézzétek meg, hogy Egyiptommal mit tett az Úr, de mégis a folytatásban arról szól, hogy majd nektek is kell harcolni. Itt pedig egyértel-

műien látszik, ahogy beszél Józsuével: „az Úr, a ti Istenetek, maga hadakozik ti érettetek” – úgy, hogy ti is harcoltok.

Csak gondoljunk bele abba, hogyha katonákra gondolunk – és ott rengeteg katona volt, Józsué maga is hadvezér is volt –, én azt gondolom, hogy egy katona számára, aki szívből katona és nem azért, mert rá van kényszerítve, hanem harcolni akar a hazáért, a családjáért, a népéért, egy ilyen katona akkor lenne szomorú, ha neki nem kellene semmit csinálni. Hát egy katona az harcolni akar! – Azért vagyok katona, hogy harcoljak. De ha mégis úgy gondolja az Úr, hogy nem kell harcolni, mert úgy akarja megdicsőíteni magát, hogy még nekem sem kell az Úr harcát harcolni, persze ebben is lehet örvendezni, de még fontosabb, hogy megyek, ott az ellenség, harcolunk.

Józsué, amikor a bátorítást hallja és kapja, Isten, az Úr személyes kijelentése számára, a múlt történései, eseményei, a testi szemei számára is látható módon igazolják, ha ez az Úr harcol értetek, akkor tényleg nem kell félnetek. Átmentek majd a Jordánon és látni fogjátok, hogy nemcsak két királyt, erődített városokat, óriásokat, hanem sok királynak, sok erődített városát, sokféle óriást is, ha kell, le fogtok győzni, mert maga az Úr harcol. Az jutott eszembe, hogyha csak az Úr harcol, akkor lehetne mondani, hogy akkor csak átélni kell az ő szabadítását. Ha viszont az övéi is harcolnak, akkor megélni az ő szabadítását aszerint, amit ő akar.

Számunkra pedig ez az egész történet mutatva a messiási ígéretekre, hiszen az ígélet földjének az elvétele, örökségként való megkapása az azért volt fontos, hogy majd ezen a földön, Izrael földjén fog megszületni a Messiás és meghalni a kereszten. Számunkra Jézusban még minősítettebben is hihetetlen bátorítás a múlt nagy történései, a közelmúlt eseményei. Hiszen Jézus elvégzetett váltságműve, és lehet, hogy az most már több, mint kétezer éve volt, de testvérek, ne felejtjük el, hogy számunkra Jézus elvégzetett váltságműve az nem távoli esemény, hiszen minden nap ez határozza meg az életünket.

Jézus mikor kimondta, hogy elvégzetett, nem sokkal utána meghal, de azután föltámadt és él. Minden keresztlő és minden úrvacsorai közösség sákrámentumi módon is szemünk számára látható módon mutatja, hogy mennyire valóság Jézus elvégzetett váltságműve és győzelme. Nekünk mindig közel való az Úr Jézusnak ez a fajta jelenléte. „Az Úr, a ti Istenetek, maga hadakozik ti érettetek” – ezt Jézus meg is ígérte. Hogyan szoktuk mondani a keresztlői szerzetési ige végén? „És ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Amikor harcolniuk kellett a fiaknak, a fiak nemzedékének, Józsuénak is, tudjuk például a Józsué könyvéből vagy később a Bírák könyvéből, hogy nem mindig tudtak bízni. Például Ainál vesztett csatát kellett, hogy átéljenek. Józsué pedig annyira elkeseredett, hogy úgy érezte, vége mindennek. De aztán Isten helyreállította a népet, egy valaki vétkezett, de az egész nép szenvedett emiatt, de mikor a vétek elkerült, akkor Isten továbbvitte a győzelmét és Ai városát is mégiscsak legyőzték.

A mi szempontunkból is nekünk még Józsuéval szemben is erősebben kellene nem félni. De gondolom, ti is voltatok már úgy, hogy féltetek bármilyen

AMIT JÓZSUÉ ÉS MÓZES IS LÁTOTT

élethelyzetben, akármilyen egyszerű is. Amikor az a kérdés, hogy hogyan lesz velem vagy hogyan lesz velünk, hogyan fogja az Úr esetleg ezt a harcot megvívni számomra? Értem vagy velem? Aggódó, kétségbeesett kérdések és ott a félelem. De ebben a bibliai kijelentésben éppen az hangsúlyos: lehet, hogy van félelem, de hangzik az is: ne féljetek! Mert a közelmúlt tettei, eseményei – lásd Jézus győzelme – meghatározzák az életeteket.

Van félelem, csak nem kell félni – ez a bátorság. A bátorság mindig a félelem ellenére is meglevő lelki tartás, békesség, erő. A hogyan miatt lehet aggódó kérdés. Isten válasza azonban nem kérdés. Az övéi számára mindig biztos a győzelem és a hogyan szempontjából is tudhatjátok, hogy az Úr maga harcol értetek.

Ezért nagyon fontos számunkra a Zsidókhoz írt levél 13. rész 8. verse: „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.” Isten nem változik. Józsué is ezért bízhatott teljes mértékben az Úrban: ahogy Szihon és Óg elveszett, minden kánaáni város el fog veszni. Emlékszünk, hogy a „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz” kijelentés előtt hogy is szól a bibliai vers? Zsidókhoz írt levél 13. rész 7. verse. „Emlékezzetek meg a ti elöljáróitokról, akik szólották néktek az Isten beszédét, és figyelmeztvén az ő életük végére, kövessétek hitüket.” Itt is: emlékezzetek meg azokról, akik megtapasztalták nagyon is kézzel fogható módon Istennek, az Úrnak a hatalmát, harcait, győzelmeit az eredmény és a hogyan tekintetében egyaránt. Még az életük végét is, ha látjátok – márpedig az elöljárók élete vége az a meghalásuk volt –, de akkor is még a meghalásukat is, ha látjátok, tudhatjátok, ki az Úr: „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.” Isten válasza a hogyan kérdésre esetleg a bizonytalanzkodó, a hitben gyenge gyermeke, gyülekezete számára is egyértelmű.

Józsué mennyi idős is volt ekkor? Mert Mózes volt 120 éves, akkor Józsué 80 valamennyi. Kálebről tudjuk, hogy amikor a Mózes 5. könyve történései zajlanak, akkor ő már 85 körül jár és Józsué valószínűleg még nála is idősebb volt, 80 fölött. És azt mondja az Úr, hogy ne csak arra nézz, amit gyerekkorodtól fogva tapasztaltál, hanem itt éppen most, nem is olyan régen átéltél, ebben is láthatod, ki az Úr, hogyan szabadít. S mivel Józsué számára 80 év fölött kezdődött el igazán az isteni terv végbemenetele – eddig csak segítette Mózeset, de most már Mózes nem sokára befejezi a szolgálatát és neki kell a helyébe állni. Ez egy teljesen új helyzet, új felelősség. Istennek – emlékszünk – Mózesrel is úgy volt a terve, hogy 80 éves volt, amikor elkezdte vele a tervét. Érdekes, hogy az Úr nem a fiatal, 40, 30 éves izraeli vezetőket hívta el erre, hanem 80 vagy 80 fölött. Mered-e hinni, hogy 80 fölött is lehet az Úrnak bármikor terve veled? Amikor bátorítani akar, hogy: ne félj vagy ne féljetek, mert az Úr hadakozik értetek, és ebben a harcban meg fogom mutatni, ki vagyok én és hogyan adok győzelmet.

Jézusra nézni – számunkra ez a Zsidókhoz írt levél 12. része elejének a bátorítása, hogy: „Félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézzvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra.” És itt szeretnék továbblépni. Az újfordítású Bibliában így van, hogy: „Nézzünk a hit elkezdőjére és bevégezőjére, Jézusra.” A fejedelem szó,

az nemcsak arra utalhat, hogy hadvezér, hanem benne van az a jelentés is az ősi görög nyelven, hogy valami elkezdődik. Jézus a hitnek az elkezdője és bevégezője.

Ez is azt igazolja, amit itt látunk a történetben, hogy Józsué számára nemcsak a múlt tettei, hanem az ő szempontjából a jövő eseményei, amiket nem Józsué láthat, hanem az Úr azt mondja: Mózes meglátja majd, valamit lát és ahhoz kapcsolódóan Józsué számára erősítés, bátorítás az Úr szava és az Úr tettei, az Úr személye és az ő műve. Nemcsak a múlt, hanem a jövő. Ahogyan és amit az Úr tesz.

Mózes könyörög, halljuk, hogy negatív az Úr válasza, sőt azt mondja, hogy: – Most már ne is kérd többször, elég! Most már el kell fogadnod, hogy nem mehetsz be! Mit is kért Mózes? Nagyon megragadó volt nekem, amikor olvastam ezt a történetet. És nagyon meglepett is, hogy azért az Úr félig meghallgatja Mózeset. Hiszen ő azt kérte, hogy: Hadd menjek át és hadd lássam meg azt a jó földet! Az Úr annyit mondott neki, hogy: – Nem mehetsz át, de megláthatod. És ebből a meglátásból, megláthatodból jött az, hogy a Józsuéval levő Izrael nemzedékének, az Úr népének hatalmas bátorítás hangzott.

Mózes tehát 120 éves – ezt ne felejtsük el, fontos. 120 éves –, azt gondolom, mindannyiunknál, akik itt vagyunk, idősebb. És mit mondott Mózes? „Uram, Isten, te elkezdted megmutatni a te szolgálóknak a te nagyságodat és hatalmas kezedet! Mert kicsoda olyan Isten mennyben és földön, aki cselekedhetnék a te cselekedeteid és hatalmad szerint?” – az Úr csak elkezdte neki mutatni az ő isteni személyének a nagyságát és hatalmas szabadító tetteinek az erejét: „te elkezdted megmutatni a te szolgálóknak a te nagyságodat és hatalmas kezedet” – csak elkezdted mutatni, a java még hátra van. 120 évesen, 120 esztendő van mögöttünk az életúton és Istennel kapcsolatban ezt mondani: – Amit eddig tapasztaltam, Uram, az csak elkezdése valaminek.

Emlékszünk, hogy valóban Mózes számára a java még csak ezután jött volna, hiszen az Úr megmondta, hogy: – Én téged arra használlak, hogy kihozod a népet Egyiptomból, a Sínai hegynél, Hórebnél szövetségre lépek veletek, áldoztok nekem, szolgáltok nekem, azután beviszed a népet Egyiptomból az ígért földjére. Mózes, te vagy ennek a megtestesítője. De a hitelenség miatt, Mózesnek is a bűne miatt, ez a szó fizikai értelmében mégse történhetett meg, ezért Mózes számára ez azért fájdalom volt. Ő érezte, hogy: – Nagy dolgok várnak még rám! De jó lenne átmenni! És a java azt jelentette, hogy átmenni és harcolni. Mózes is katona is volt. 120 évesen vágyott arra, hogy: menjek és harcoljak, mert ez az Úr harca. És az Úr elkezdte.

Akárhány évesek is vagyunk, hogyha a mostani életkorunkban látjuk az Urat és látjuk az életünket, a helyzetünket, a körülményeket, akkor inkább arra gondolunk, hogy: – De jó lenne már, Uram, ha befejeznéd velem a gondolatodat, dolgaidat. Vagy inkább az van, hogy: – Uram, hát még alig tapasztaltam valamit abban a dologban, amit te munkáltál és munkálni akarsz. Úgy érezzük, hogy ideje lenne most már befejezni vagy pedig épp az ellenkezője? Mózes számára Jézus Krisztus szempontjából – most hadd mondjam így a Zsidókhoz

AMIT JÓZSUÉ ÉS MÓZES IS LÁTOTT

írt levélből – az hangzik el, hogy a hit fejedelme, a hit elkezdője. Még csak elkezdttél valamit, Uram, velem.

De gondoljuk el, hogyha hallotta Józsué is – már pedig Józsué ezt hallotta – meg hallották a fiak és az unokák nemzedéke, milyen bátorító lehetett. Hát ha Mózesnek is csak elkezdődött valami, velünk meg az Úr végbe akarja vinni, ami a java. Ez hatalmas ajándék. Micsoda jövő! Ez a perspektíva az Úr személye és szabadító munkája miatti perspektíva ez nem a földi gondolatok, a bűnös emberi gondolatok szerinti.

Azt gondolom, abban egyetértünk, hogy a mai világban inkább úgy gondolkoznak a vezetők is vagy a média, hogy egy bizonyos életkor után, ha elérjük, inkább azon kell elgondolkodni, hogy hogyan lehetünk úgy áldássá a világban, hogy hagyjuk a nálunknál fiatalabbakat, hadd jöjjenek ők, mert mi már öregszünk, mi már nem bírunk annyit, inkább adjuk át a helyet a többieknek. Ez a világ gondolkodása, ez a világi karrier lehetősége. Ez egyébként le is van írva a világi karierről szóló könyvekben. Egy jó karrierista tudomásul veszi, hogy bizonyos életkor után – és hadd nyugtassam meg a testvéreket, ez már 40 évtől kezdődik. Nem kell 50, 60, 70 évesnek lenni, mert 40 évesen már – főleg a mai információs társadalomban – nem lehetünk olyanok, mint a 15, 20 éves, 30 éves fiatalok. A világ pedig azt mondja, ha igazi karrierista vagy, akkor hagyjad, mert ez a társadalom érdeke meg ez a cég érdeke.

Isten meg pontosan fordítva gondolkodik. Még 120 évesen is nyugodtan lehet azt mondani: – Uram, te csak elkezdted, hát a java még hátra van!

Neki bemenni nem lehetett, tehát Mózesnek, de meglátni megláthatta. Istennek a jövőbeni szabadító személye és munkája pedig éppen ebben ragyogott fel Józsué meg a nép számára, hogy: mi azt a földet fogjuk legyőzni és örökségül kapni, amit megmutatott Mózesnek. Ez az ókori gondolkodás szempontjából ugyanakkor nagyon fontos volt: meglátni azt a földet, azt a hazát, ahol majd az utódaim élnek. Valószínű mi is, ha a gyermekek, unokák vagy dédunokák mutatják azt a lakást vagy házat, amit felépítettek vagy ahol laknak, házasságot kötöttek és van hol lakniuk végre, biztos, hogy nagyon tudunk neki örülni. Hasonló vagy talán még mélyebb boldogság lehetett Józsuében és a fiatal nemzedékben.

Isten bátorítani akarta Józsuét. A harcok java még hátra van. Eddig csak kettő király ellen kellett, de sokkal több király ellen mentek majd harcolni. Viszont nagyon-nagyon érdekes, hogy ebben a szakaszban nem is mondja a kijelentés, hogy harcolni kell. Ha figyeltük: amit Mózes lát, az Józsué számára a tetteire nézve nem azt jelenti, hogy majd ezekért kell harcolnod, majd kellett, de nem ez volt a hangsúly. Mi is volt? Ezt mondta: „mert ő megy át e nép előtt, és ő teszi őket örökösivé annak a földnek, amelyet meglátsz” – ez már a harc, a győzelmes harc utáni cselekedet. Győznek és utána el kell osztani örökségül a földet az egyes törzsek között.

Eddig végig igyekeztem az ige miatt is azt kiemelni, hogy az Úr szabadító munkája, annak az eredménye, annak a jellege, milyensége milyen fontos és harcolni kell, maga az Úr is harcol az övéivel, de a jövő biztosítéka és a jövő bátorítása szempontjából a reménységre nézve Isten ígéje nem is a harci helyzetek

jövőbeni tetteit emeli ki, hanem ami azt követi. Mert a reménység az nemcsak addig terjed, ami egy kis távolság, hanem a reménység végig látja az Úr ígéréte-től a beteljesedésig. Mindezt egyben látja és a hangsúly a legvégén van: – Mózes, te meglátod azt a földet, amelyet Józsué fog örökségül szétosztani. Ebből következik logikusan – még bűnös emberi logikával is elmondható, de a bibli-ai logikában aztán pláne –, hogy akkor győzni fognak a harcok idején. Még akkor is, hogyha Ainál veszítenek majd. Lehet, hogy lesznek veszített csatáik, de akkor is ők lesznek a győztesek. A biztos győzelem és az ígélet biztos beteljesí-tése Isten részéről.

Azt mondta itt Mózesnek, hogy a Piszga tetejére, ha fölmész, mind a négy égtáj felé nézzél szét, ezt a földet fogja Józsué örökségül adni. Kinek kellett az ősatyák közül ilyen módon mind a négy égtáj felé szétnézni és neki is mondta az Úr, hogy: – Amit láatsz, az a föld a tied és az utódaidé. Remélem, hogy emlék-szünk, hogy ez Ábrahám volt. Ábrahámmal és Mózeszel kapcsolatban is – majd nézzük meg a Zsidókhöz írt levél 11. részében a 13-26. versekben – Isten kijelenti ott az ígéletben, hogy ők nemcsak a földi ígélet földjére gondoltak Isten ígéleténél és annak beteljesedésénél majd, hanem az örök haza ígéletére is.

Mózes számára a földi ígélet földje meglátása, és Józsuének is ezt kellett majd elfoglalni. De Józsué is tudta, meg a fiak nemzedéke, hogy ez azért is fontos, mert ez is biztosítja azt, és jelzi, hogy az örök haza is a miénk. Nemcsak az újszövetségi hívő nép, hanem az ószövetségi hívő nép is a földön is boldog az Úrral, tapasztalja a győzelmeket és az ígéletek beteljesedését és az örökkévalóságban is boldog az Úrral és tapasztalja az ígéletek beteljesedését.

Viszont a Zsidókhöz írt levél 11. részének az utolsó verseiben, a 39-40.-ben érdekes módon és nem véletlenül egyes számban használja az ígélet szót a kijelentés. Zsidókhöz írt levél 11. rész 40. verse ezt mondja: „Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne juszanak” – valami jobbról. A 39. versben pedig így hangzik az ígélet szóval már: „És mindezek, noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták meg az ígéletet” – a valami jobbat, az ígéletet.

Az Újszövetségben ha ígéletek – többes szám –, mindaz, amit Isten ad az ő népének ígéretei alapján. De amikor egyes számban hangzik, az mindig a messiási ígéletre utal, mindig Jézusra utal. Az ígéletek is hihetetlen ajándék, amikor beteljesednek, de az ígélet az igazán nagy ajándéka Istennek. „Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz” – mondtuk a múlt tetteire való drága emlékezés lehetőségénél.

De a jövő tetteinél is a végén mégiscsak Jézusra mutat az isteni kijelentés. Az ígélet földje is azért, mert eljön a Messiás oda és ott fog elvégezni mindent. De az ígélet földje örökkévaló állapota is azért fontos, mert az örökkévalóságban is, az Új égen és az Új földön a Jézussal való boldog közösség, az Istennel való szeretetközösség minősített átélése, ahol már tényleg a szó legteljesebb értelmében nyugalom van, ott már nem kell harcolni.

És mi történt Mózeszel? Mózes nem mehetett be az ígélet földjére. Aztán tetszett az Úrnak, hogy egyszer mégiscsak megváltoztatta ezt a döntését. Em-

AMIT JÓZSUÉ ÉS MÓZES IS LÁTOTT

lékszünk, hogy amikor a megdicsőülés hegyén Illés és az Úr Jézus beszélgetnek, akkor ott van egy harmadik beszélgetőpartner is velük. Mert tetszett Istennek, hogy Mózes is ott van Illéssel együtt. Nemcsak hogy az ígéret földjén lehet és láthatja, hogy az ígéret földjén ott vagyok, hanem még a Messiást is láthatja. Ráadásul azt a Messiást, akiről tudta, hogy mit fog tenni. Jézus ott mennyei dicsőségben ragyogott. Utána, amikor az elmúlt, jött le a hegyről és ment nonsokára a kereszt felé.

Mózesnek nemhogy csupán az ígéret földjét való látás adatott meg, hanem még a Messiást is megláthatta. Pedig azt mondta neki Isten, hogy: – Nem mersz be az ígéret földjére, Mózes, és nem láthatod meg! És ez még nem az Új ég és az Új föld. Mózes meghalt, maga az Úr temette el ott a hegyen. De Istennek semmi sem lehetetlen és megadta Mózesnek még az örökkévalóság elkezdése előtt, hogy ott lehet az ígéret földjén, láthatja, sőt a Messiást is láthatta.

Ezért nagyon fontos nekünk, újszövetségi hívő népként, hogy bármilyen élethelyzetben is vagyunk – vannak nagyon nehéz helyzetek, lehetetlennek tűnők –, Istennek nincs gondja és nincs problémája, ha valamit be akar teljesíteni. Bármikor bármit megtehet, de mindig az ő szava, az ő ígérete alapján. Itt pedig áll az, amit a női bibliaórán újra megerősítettünk magunk számára a 2. rész alapján: „Mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk” – és az „ő benne” az Úr Jézus. Valamennyi ígérete Istennek Józsué számára is Jézusban lett igenné és ámenné. Józsué számára a messiási ígéret szempontjából.

A mi számunkra pedig a beteljesített messiási ígéret szempontjából. Már csak annak kell beteljesednie, hogy eljön az Úr Jézus. De addig is a földi életúton számunkra is, mint Józsuénak, vannak közelmúltbeli hatalmas szabadításai Istennek. A hatalmas szabadító tettei lehetnek egyszerű hétköznapi tettek is egyébként, de hatalmas, mert az Úr hatalmas keze, személye. De a jövőre nézve is, ami meg a reménység. A múlt és a jövő, a múlt látása és a jövő hitbeli reménysége. A java még hátra van – ez a jövő.

Gondoljunk arra, testvérek, hogy ha mi ezt merjük hinni, ahogy Józsué is tette, akkor tényleg tapasztaljuk ennek a valóságát. Lehet, hogy még előttünk van egy nagy harc, de tudjuk, hogy győzünk, mert az Úr győzelmet adott, győzelmet ígért. És az ő örökségét, az ő ígéretének a beteljesedését el fogja végezni. Az Úr maga harcolt, harcol és harcolni fog az ő népéért, értetek.

Ezért bátorított bennünket is, hogy a földi életutunk, de az örökkévaló boldog életünk szempontjából is lássuk őt, bízunk benne és ha reménységben kell lennünk a jövő szempontjából, legyen ez élő, biztos reménység.

Imádkozzunk!

Áldunk azért, mennyei Édesatyánk, hogy az Ószövetség kijelentésében anynyi történetben tapasztalhatjuk, láthatjuk, hogy valóban ki is vagy te, micsoda hatalmas Isten, mégis hűségesen szerető Úr, akinek semmi se lehetetlen, aki mindig beteljesítetted ígéretedet. És köszönjük, hogy mi meg mindezt a mi sze-

mélyes életünkben, családjunkban meg közösségi életünkben is ugyanúgy átélhetjük, megélhetjük.

Hálát adunk, neked azért a sok ajándékért, amire nézve mi is elmondhatjuk, hogy te csak elkezdted valamit, Urunk. Hadd köszönjük meg neked egyáltalán azt, hogy a tiéd lehetünk. Akárhány éves korban is, amikor elfogadtuk a kegyelmet, újjászültél bennünket, megtérhettünk és azóta is mennyi mindennel ajándékoztál meg. És köszönjük, hogy a java még hátra van. Áldunk, hogy akkor is igaz ez, ha úgy érezzük, hogy mi már nagyon idősek vagyunk, már nagyon nem tudsz velünk mit kezdeni, de köszönjük, hogy te tudod, mi a terved velünk és ez jó terv és ígéreteket akarsz beteljesíteni számunkra is. Köszönjük, hogy a mi életünkben is látszódnak az Úr Jézus munkája.

Ugyanakkor imádkozunk azért, hogy azoknak a testvéreinknek, akik számára lelkileg nehéz feldolgozni, hogy már nem tudnak úgy, vagy annyit dolgozni, szolgálni, amit szeretnének, hadd értsék meg, hogy a kevesebben mi a több.

Köszönjük, hogy nekünk is vannak előjáróink, előttünk járók a hitben, akiknek az élete bizonyoságtétel lehet most is, akik pedig már nálad vannak, az Úrnál, lehetett a földi életük során.

Hálát adunk, hogy bennünket még a halál sem választhat el tőled. Sőt köszönjük, azt a drága ígéretet, hogy a tiéd még meghalni is neked halnak.

Arra kérünk, hogy vigasztalásodat adjad pontosan ezért a gyászban is nekünk. Köszönjük, hogy mi a könnyeink között is mindig boldogan tekinthetünk terád, a győztes Úrra. Köszönjük, hogy az Úr Jézus mindent elvégzett ezért.

Imádkozunk, a népünkért, vezetőinkért. Urunk, amikor választások vannak, döntések, olyan sok a hamisság, sok a keserűség a mi szívünkben is, amikor látjuk a hazugságot. Arra kérünk, hogy könyörülj meg a mi népünkön is meg vezetőinken.

És Urunk, ha kedves neked, akkor Kárpátalján adj megoldást a nyelvtörvény miatt is. Annyi fájdalom van a szívünkben meg a háború miatt. Kérünk, hogy az ottani testvéreinknek adj bölcsességet, alázatot, rád figyelést. Ők is legyenek a helyükön. És kérünk, hogy az ottani politikai változások eredményeképpen hadd legyen boldog magyarnak lenni ott, mindenki hadd tudjon így élni majd, hadd kérjük ezt, Urunk.

És kérünk, hogy hallgasd meg most a csendben elmondott imádságunkat is.

Amen.

393. ének

Ne csüggedj el, kicsiny serg,
Bár elpusztítá sodra tör,
Ha rád zúdul vad elled,
Gond, kétkedés mit gyötör?
Hogy végkép ösztörtön;
Nem lesz ez így örökön!
Bízál: ügyed az Isténé,
Népet Ő el nem ejtené:
Ő áll majd bosszút érted;
Ő állít Gedont melled,
Által harcokban megvéd,
Szent ígét és téged.

2. Él az Úr, áll ígérete:
Ördög s világ minden csele
Megszégyenül mi rajtunk!
Vélünk az Úr, mi Ő vele,
Végtelen az Ő ereje:
Győzelmet kell aratnunk.

Krisztusunk, segélj, el ne hagyj,
Pártfogónk végig te maradj:
Oltalmazd neved által,
Hogy, mint hű nyájad teneked
Zenghessünk dicséreteket
Víg, boldog hál'adással!